

LA HONORATA.

PERIÓDICH CATALANISTA HUMORÍSTICH IL·LUSTRAT
SATÍRICH Y LITERARI

Técurá al menos un cop cada setmana

VAL PER TOT ARREU 2 QUARTOS

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
Aribau, 39

NÚMEROS ATRASSATS 4 QUARTOS

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona 10 rals trimestre.
Estranger: 20 rals.

GALERÍA DE ESCRIPTORS Y ARTISTAS CONTEMPORÁNEOS

TEATRE CATALA

JOAN ISERN

Grabat, per Lasarte

EN JOAN ISERN

Avuy que ab tant extraordinari éxit se representa en lo Teatro Catalá lo nou drama del renombrat escriptor y Mestre en Gay Saber D. Frederich Soler (Pitarra) *La ratlla dreta*, no puch deixar aquest moment oportú pera parlar del simpàtich y aplaudit actor en Joan Isern que desempnva lo tant difícil paper de protagonista de la referida obra d' una manera sumament acabada.

Mentres ressonavan encare los atronadors aplausos de *La ratlla dreta*, qué bonich contrast formavan los grupos de literats, actors, homes públichs y amichs íntims, que per felicitarlo, carrera feta assaltavan la porta del escenari omplintli'l quarto de gom a gom. La *HONORATA* novelsar menos y 's dona per ditxosa publicant lo seu retrato y algunas notas biográficas de la carrera artística de tant modest y laboriós actor.

De molt jove demostrá gran afició á la carrera que avuy exerceix.

Amiant de la música fou en sos primers anys condeixible de tants mestres com surtiren de la acertada direcció del mestre de capella de Sant Jaume, D. Nicolau Manent.

Va formar-se en Barcelona ab lo nom de *La Infantil*, una escola dramática y práctica, baix la acertada direcció del discret actor D. Francisco Lumbreras y desde aquell moment deixant la música per complert, formá part de la companyia de noyets que ab tant aplauso trevallavan en varis teatres dels pobles del Principat.

Mes tart lo Sr. Isern, de caràcter alegre y xistós, formava part de casi todas las societats humorísticas que per aquell temps funcionavan, debent fer especial menció de la *Societat Guerrers*, ahont ab son trevall y bon humor, lográ guanyarse las simpatias de tots los que frecuentavan aquell Centre festiu.

Desde aquells moments estudiant sens descans la historia, los afectes nobles y las terribles passions, entrá á formar part de companyias formals y en lo transcurrs de setze á disset anys pocas han sigut las temporadas que hem deixat d' aplaudir y admirar sos progressos.

Ha trevallat en tots los teatros de Barcelona y l' hem vist en las notables companyias d' actors com Valero, Vico, Calvo, Buron, Izquierdo, etc., etc.

Formá part de la companyia que ab tanta acceptació va donar á conèixer lo *Teatre Catalá* en las Islas Balears.

Mes tart fou també de la expedició que van anar á Valencia ahont obtingué notables triunfos, mereixent una honrosa distinció del Ateneo Científich y Literari d' aquella capital.

Durant molts anys d' estudis dramàtics fou son mestre y bon conseller lo mallaurat quant distingit actor y director D. Gervasi Roca.

Lo Sr. Isern durant los primers anys d' actor cultivava ab molt profit lo género cómic, com ho proban la multitud de comedias que vá estrenar y que li valgueren tants aplausos com: *Vots son trunfos*, *De cap á mar*, *Com succeheix moltes vegadas* y altrás.

Desde sa entrada en lo Romea (l' any 1880) pocas vegadas ha trevallat en lo género cómic; pero 'ls grans adelantos en la part dramática han fet que avuy ocupi un lloch preferent en lo *Teatre Catalá*.

Ab lo difícil paper d' Advocat de *La ratlla dreta* lo senyor Isern demostra una vegada mes que arriba á la altura de gran actor y no dupto que seguint aixís, dintre poch temps figurará al costat dels de mes celebritat y la historia de nostre teatre, orgullosa, l' immortalisarà ab una página de gloria.

M. FIGUEROLA ALDROFEU.

Octubre de 1885.

LO CISTELL DE VIOLETAS.

(DEL FRANCÉS.)

Tenia deu anys menos tres setmanas, nos deya ahir nostre amich V., home molt expansiu y qual cor s' havia desarmat molt aviat; la meua memoria no recorda pas un cas mes cert, mes tendre, ni mes anyorat.

Era un dimars. Havia fet falta á estudi y vaig passar fins després del mitj dia pe 'ls camps, cassant grills dels que m' agrada la veu clara y bonica per lo melangiosa. Després de cassarlos n' omplia 'l meu quarto, lo dels meus pares, la cuina, lo celler, tota la casa y las vehinas.

Aquell dia 'n vaig omplir una caixeta: tots cantavan quan me 'n anava cap al poble.

Desde que hi vaig entrar, un altre brugit de música va completar ma alegría. Eran uns músichs ambulants que al mitj de l' era, ab tota la forza de sos pulmons bufavan uns instruments de llautó no tant brillants com plens de bonys. Una munió de gent los voltava ab molta tabola, y aquesta aflluencia donava al passeig un cert ayre de dia de festa, que al veurho vaig pensar:

—Ay, ay! Si es diumenge! No he fet pas campana á estudi y 'l meu pare no m' pegara!

La gent s' empenyia pera veure als músichs. Jo m' vaig ficar per entre l' apretat grupo. Al esser al quart rengle m' privá de passar avant una noya de la meua edat y de la meua alsada, y que, á las empentas que jo donava s' va girar poch á poch. Me vaig quedar aturat, parat de repent allá, al seu devant, tot tremolós: després vaig sonriure. ¡Quins ulls tenia ella! Ulls grans y cendrosos, llargas pestanyas negras, banyadas de llum suau y de llanguiment; ja eran dos ulls de dona.

De mica en mica se mitj obriren sos llavis; son rostre s' iluminá, sonrígué com jo y 'ns mirarem d' una manera dolçíssima. Allavors, ja que no podia de prompte donarli ma vida, li vaig donar mentrestant la caixeta dels grills.

—Prenlos! vaig dirli ab veu baixa, tú no sabs pas com cantan! Prenlos!

Ella mogué graciosament lo cap, passá de son bras esquer al dret, un cistellet de duas tapas y me 'l possá sota 'l meu. Lo cistell embaumava.

—Son violetas! vá dirme també ab veu baixa; ara vinch del nostre jardí ab l' ávia. Ne vols tú? Sa ma obrí una de las tapas del cistell y s' ficá entre las violetas.

Tot desseguit la meua ma obrí l' altra tapa y s' hi ficá aixís mateix.

Quánt temps las duas mans restaren allí, la una entre l' altra, dintre las flors, al soroll de la música? No ho sé.

La mes deliciosa, la mes pura de las emociones vá omplir mon sér: jo era innocent com un anyell, com ella: nostres ulls se miravan ab un angelical desvergonyiment.

En los seus li havia cosas bonicas com lo cel, colors maravellosos, bondats infinitas. Sí, certament, aquestos son los ulls que m' han revelat la existencia de la poesia y de la bondat humana; y veus aquí com la meua ma dintre 'l cistellet remerciava instintivament la seva, quí, de sa part potser m' enviava las mateixas gracias.

—¿Cóm te dius, tú?

—Julietta.

—Quin nom mes bonich! y 'l teu cistell també ho es!

Al nostre costat la música grinyolava com una colla de llops.

Divina música! De prompte quedá ella parada al espantós bramular dels instruments, un gran bras caygué sobre 'l cistell y una veu digué:

—¿Qué fas aquí, noy?

Era l' ávia de qui m' havia parlat la meua amiga, y que jo creya ben lluny, al fons del jardí ahont havian anat á collir las violetas.

Enretirarem desseguida las mans boy avergonyits, y Julieta, empenyuda per la vella, se 'n aná girant lo cap y sos bells ulls entristsits.

Vaig seguir-la, pero una onada de gent me robá ben prompte 'l resplendor de sa roba blanca! Ah! quin buyt vá ferse en mí! Me ferí mon primer dolor. Vaig recorrer tot lo passeig sense trobar á Julieta: després, al arribar á un recó solitari, me deixí caure al peu d' un arbre y vaig plorar totas los llágrimas dels meus ulls, al costat dels grills

que, fortament sotraquejats per una boja correguda, no cantavan ja.

Ahont era ella, la meua ánima? Ignorava 'l nom de sa familia, l' havia trobada per primera vegada y la perdía per sempre; ella, tan dolça, tan blanca, tan bonica, y que hauria passat tota sa vida ab mí, nostras mans dintre un cistell de violetas!

Me vaig aixecar per seguir tot lo poble, sent lo cor fort. De repent, á un tros lluny, al cap d' avall del carrer Nou, passá una visió. Ja m' teniu altra vegada corrent tant com m' ho permetian las cammas, volava..... No era ella; era una fresca é indiferent noyeta que s' menjava un tros de pa ab confitura y que ni tampoch vá ferme cas.

A entrada de fosc, vaig entrar á casa, ahont, veient ma tardansa y emoció, ab un sens fi de preguntas m' aturidren y m' feren confessar que no havia anat á estudi. Senzillament los hi vaig dir mon crím sobre 'ls grills.

—Será músich, vá dir sonrihent lo pare á la mare, prohibintli que m' donés postres.

L' endemá m' acompanyaren fins á la mateixa porta d' estudi. Vaig entrarhi pero vaig sortirne desseguida després d' haver mirat per tot arreu.

Y sabeu qué vaig fer, mes desitjós que may de trobar á Julieta?

Anármem cap al camp á buscar altra vegada grills.

Y vaig trobarne. Tornava ab la caixa plena: duya 'l mateix pas que la vigilia, seguint lo mateix camí. Ja m' deya:

—Encare trobaré 'ls músichs y la gent; m' acostaré ben be á la música, allí hi haurá Julieta ab son cistellet, y 'ns estrenvarem la ma entre las flors. Pero aquesta vegada donaré 'ls grills á l' ávia y així no 'ns separará mes!

Pero fou al pare á qui vaig trobar á l' era deserta. Jo havia reincidit; m' agafá ab una revolada, me vá fer por ab sa mes grossa veu, y desd' allavors me vigilá de mes aprop.

No he vist mes á Julieta. He estimat; he sentit passions dolças ó violentas; pero en veritat, no he trobat cap altra Julieta! Lo cor no sent pas duas vegadas las mateixas emociones; la vida, que s' escorre com l' ayugua, no torna pas á veure las mateixas sonrisas.

Ah! la frescor de mas primeras violetas!

S. ALSINA Y CLOS.

LO MIRALL.

Los antichs en tú miravan l' emblema de la vritat...

O es que tú has degenerat, ó 'ls antichs de tú s' burlavan.

Jo he vist, de tota ma vida, que se 't posan á la vora per treure la vritat fora y per vestir la mentida.

He vist que de las cent voltas que serveix la teua lluna, á la Quaresma 'n toca una; las demés á Carnestoltas.

Que la gent que més batalla per fingir, més de tú s' val; que la que es més natural, es la que menys s' enmira.

¡Quants y cuánts vells t' han buscat y t' buscan ¡sembla mentida! per amaga un tros de vida, com si fós trós deshonrat!

Y s' tenyeixen los cabells y fins que tú 'ls hi dius *prou*, vá la vritat en renou tot seguint los teus consells.

¿Si en tú la vritat se tanca, cóm, devant teu, de goig plena, la rossa s' fingeix morena, la morena s' fingeix blanca.

Y tú 'ls hi dius que 'l color que s' han posat es lo seu, y somriuen devant teu...? ¡Vols enganyarlas millor!

Tant l' engany las interessa, que com se veuen se creuen, no essent ellas las que s' veuen, sino la seva disfressa.

Tú fas que crémens incens á una ilusió mentidera y hi ha qui diu que 'ts la senyera de la vritat...? ¡Qué son nens!

Homero, en lo tocador de Juno, hermosa deitat, ni un sol mirall hi ha posat. ¡Ab res li fá més honor!

Aixís lo departament d' aquella grega deesa, diu: aquí hi ha la bellesa sens mica de fingiment.

D' allí, ab los trajos més bons, Juno, blanca com la neu, sortia á encisar al déu que té la caixa dels trons.

Avuy, ab aquesta ausencia, lo més senzill tocador fóra un sol sense claror, una aroma sense essencia.

Y la que s' hagués trobat en un tocador aixís, se creuria que 'l postís de tothom fóra notat.

Se creuria ser objecte d' escarnis y rialladas, tant pel deu de las tronadas com pel més tronat subjecte.

¡Oh mirall! Per ser segú l' emblema de la vritat, has de fer veure ab llealtat, quan vingan devant de tú.

Que 'l que s' creu que jove s' guarda perque 'ls cabells blancs se pinta, no s' treu anys y s' posa tinta, que es aubarda sobre aubarda.

Que la que enganyant agrada ab postís d' aquí y d' allá, algun dia ha d' ensenyá que no es més que *empostissada*.

Que si alguna fins se realza las carns com la fina seda, ve á esser com una moneda molt bonica, pero falsa.

Móstrali ab tota franquesa que 'l sobreposat color li tapa fins lo rubor, que es l' esmalte de la bellesa.

Que la virtut l' hem de creure de la senzillesa filla, y la dona mes sonzilla es la que á tú no t' pot veure.

Ab aquest desprendiment á tots t' has de dirigir, si la fama vols tenir que t' doná l' antiga gent.

Sino, es clar com l' evidencia que del nom has renegat; no ets símbol de la vritat, ets símbol de l' apariencia.

CONRAT ROURE.

LO QUE PENSA LA DONA.

(ENTRE ENAMORATS.)

—Veyám, digas zen qué pensas ara, en 'quest mateix instant?

—A veure si ho endevinas,

au, tú que penetras tan....

—¿Pensavas... en mí?—¡Cá, busca!

—¿En la feyna?—No senyó.

—En lo vestit nou?—¡Naranjas!

—¿En ta mare?—No, nó y nó.

—¿En diumenge que vé?—¡Nónis!

—¿Es lo teu sant?—T' has tallat.

—¿En lo ball del dijous?—Ménos.

—En... res?—¡Just, endevinat!

C. GUMÁ.

11 de Febrer de 1885.

Faltava que m' succehis lo que m' acaba de passar y engrescarme més ab los teatros.

Figúrinse que 'l dijous era dia de Teatro Catalá, com se sab, y vaig anarhi, després d' haver sopat, per cert depressa, pera serhi puntual. Tot m' ho vaig menjar á garrapadas, de manera que m' havian donat tots los p' ab such y no vaig aprofitar sino 'ls talls.

Velsiaquí, donchs, que entro al teatro y al asseuremí butaca me trobo ab la del costat ocupada per una mineta que semblava molt aixerida y efectivament, ho es.

—Passi 'l favor, vá dirme, d' alsarse una mica, que tó las faldillas agafadas.

—¡Ay! dispensi, no ho sabia.—Vaig alsarme y tot d' a en lo seu verdader estat, menos lo meu cor, que fer salt com un saltimbanquis.

En aixó van comensar *La ralla dreta*, que mentre anavan fent se veyá ben be que tots los actors hi tenen mes seguritat que no pas lo dia del estreno, y fins lo blich s' hi vá entusiasmam mes, de manera que al acte l' acte lo senyor Soler tingué de presentarse duas vegades á la concurrencia que no s' cansava d' aplaudirlo.

—Quí es aquest senyor? me preguntá la meua veb

—Es l' autor.

—Y vol dir que tot aixó li ha passat?

—¡Ah! no ho crech. Es dir, me penso que no.

—Donchs sino li ha succehit, cóm es que ho sab tan?

Vaig mirármela creient que tenia ganas de ferme

honor, pero al veure pintada en sos ulls la sorpresa y sinceritat, vaig esplicarli del modo millor que se 'n

ocorre, lo que es escriure comedias, quedant ella, segons va manifestarme, tan ben enterada, que desseguida 'm contà una pila de casos tots certs dels quals se 'n podria fer una gran varietat de dramas.

Vá passar l'obra entre l'interés y 'ls aplausos del públich, sense que cap nota discordant vingués á entelar pera res l'èxit de la funció, en primer lloch perque 'ls actors ne sortiren tots airosos y en segon perque fora algunes paraulas que al dia del estreno feren mal efecte, vá quedar lo drama tan ben mediat y espurgat, que be pot posarse al costat de las obras mes aplaudidas del seu autor.

La minyona vá quedarse tan satisfeta y emocionada y plena d'admiració, que volia comprar lo nostre número q' aquell dia (que es lo 16) que nostres lectors ja saben que hi esplequem l'argument ab tots los ets y uts. Jo que n' duya dos números á la butxaca, no vaig permetre que fes aquell gastu y naturalment vaig regala. n'hi un, quedantne tan agraïda que no sabia com donarmelas gracias.

Després d' aixó nos despedirem.

Velsiaquí, donchs, que diumenge á la tarde vaig anar á veure *El conde de Cabra y el genio de la riqueza* al Espanyol y al acabar lo primer acte, aixís que surto á fora pera fumar un cigarro, ¡pam! me trobo cara á cara ab la minyona del dijous passat. Com vá y com vé, molt be y voste, varem agafar una conversa tan tirada que semblavam dos promesos. La desgracia era que jo seya á un puesto y ella á un a tre, pero varem arreglarlo, cambiant la meua butaca ab la del minyó que seya á la del costat d' ella, que s' hi vá avenir desseguida perque la que jo tenia era mes endavant.

No cal dirlos com vam passar la tarde; entre ella que se m' vá fer mes simpática que 'l primer dia de parlarli y l' obra que 'm vá agradar bastant, ab tots los seus adminiculs de decoracions, trajes, balls y comparses, van donarme ó millor dit, donarnos un rato tan felis, que vam quedar per trobarnos allí mateix diumenge á la tarde, que repeteixen l'obra en vista del bon èxit que vá alcansar.

Vaig preguntarli si anava al Bon Retiro y 'm digué que no, perque no li agradava alló de que moltes vegadas la orquesta sab un só y 'l cantant un' altra sonada y que hi patia massa.

—Ja veig que voste es dels meus.

Ella vá riure y jo també, y 'ns varem donar las mans, prometentnos trobarnos diumenge á la tarde al teatro Espanyol.

—Ara, Bernat Pescaire, pensava jo anantmen á sopar, ja comensas á fer us del teu apellido. Aquesta xicota es molt caya y no es gens tonta. Si 'm segueix á mí algun dia farém la revista junts.

Ara 'm recordo que no vaig preguntarli si anava al Circo Ecuestre. En fi, ja ho enrahonarem un altre dia, si be penso que, donada la seva afició, no pot haver faltat á veure las Xilofonistas, ni 'ls Manetti, ni 'ls Magni: ja no seria persona de gust.

BERNAT PESCAIRE.

A Tarragona, ab motiu de las festas de Santa Tecla, fan un certamen en lo qual donarán cincuenta duros á la dona mes guapa que hi concorri.

Ara preguntém nosaltres: ¿lo Jurat examinará la belle-sa de la cara no més ó de tota la dona?

Perque si 's fia de las apariencias, ja deuen saber los bons senyors que avuy dia las gracias son susceptibles de variació. ¿Se portan tants postissos! Ara si jutjan sols la cara, no li ha dupte que hi ha geperudas qual testa es boniquíssima.

En cambi trobém molt poch pagat aixó de donar no mes cincuenta duros. ¡Per mil rals gosar de tan bonas vistas!

¡Ah! pillastrons! ¡Si las sevas mullers ho oloran!

Ja 's veu que voste's la saben molt llarga.

De segur que tots son vells y calvos.

Un altre entreteniment d' un que no deu tenir res que fer. Diu aixís:

«Lo segon dia del segon mes del segon any de la segona meytat d' aquest sigle, (2 de Febrer de 1852), un segon dia de la setmana (dimars), duas horas avans del mitj dia, lo capellá Merino, de setanta y dos anys d' edat, doná duas punyaladas á Isabell II, al tornar de la Capella Real de presentar á sa segona filla, de dos mesos de edat. La reina tenia 22 anys; lo capellá Merino vivia en lo carrer del Dos de Maig, número 2, pis segon, y fou executat lo dia 22 de Febrer de 1852, á las duas de la tarde»

Ja ho veuen, aquest fá ambo ab aquell que vá contar las lletres de la Biblia.

Vaya un parell de desenfeynats.

Hi un senyor que preocupat ab la llum de las cucas ó Marietas, estudia la manera de produirla en gran escala, y té la esperansa que lográ trobar lo medi de realisarla.

Segons lo seu dir, aquesta llum será mes intensa que la eléctrica y sobretot fixa.

Aixís, aixís nos agrada.

Per si acás, encara tenim duas Ramblas desocupadas pera fer las probas.

Un aplauso entusiasta al Sr. Gonzalez Solesio, per las sevas midas y disposicions en favor dels pobres alienats del Manicomio de Sant Boy y un altre al Sr. Güell y Baci-galupi per lo seu desprendiment en cedir una de sas propietats pera albergarhi á aquells infelissos mentres se milloran las condiciones del establiment mentat.

Pero no olvidi, Sr. Gobernador, lo cástich als que tenen la culpa de la deixadesa que ha causat tantas victimas.

Deya un cobart, que intentava ferse passar per valent, que ell, los perills afrontava ab sanch freda. Y encertava: se li glassava al moment.

Lo cólera deixa 'l camp lliure á D. Joan Tenorio. Naturalment, com que som al temps de las castanyas té por de rebre.

Perque desde un principi ja no li hem deixat fer tot lo que volia. Y diu que se 'n vá molt cremat.

Es clar, com que per tot arreu li feyan foch.

Era D. Pau tan tanoca ab sa estimada muller, que feya sens obrir boca, lo que ella li feya fer.

Certas cosas sols hi havia que á portarlas ronsejava, pero com que ella ho volia ¡pobret!.. també las portava.

Llista de la suscripció oberta en aquesta Redacció á favor d' en Duran del buit, á fi de llurarlo del desgraciat cas d' haver d' anar á acompanyar cegos:

Suma anterior, 11 quartos.

Magí Escuté, '50.—Los Vilas xino y sereno, '50.—Tite-ta, '50.—Layeta Vila y Mäca, '50.—Brut del Born, uns esclops en bon ús, deixas d' un bacallané.—Un alcalde de barri que vá d' incógnit, un llonguet de quarto sech.—Total recaudat fins avuy en metálich, 13.

Segueix oberta la suscripció.

La xicota d' en Monteys, que es ja de las grandassotas, vá volguer posar las botas al balcó la nit de reys.

Vá obri 'l balcó l'endemá, y 's trobá allí en un paper, lo compte del sabater, que encara l' ha de pagá!

El Suplemento diu que cada número seu casi val un xavo.

Si no es veritat, es molta modestia y si n' es, val molt poca cosa.

Al comensament del cólera tot era parlar de obrir traballs públics pera donar feyna als obrers en vaga. Ha passat la epidemia y encara no s' ha comensat res. Y es que 'l fart may se recorda del dejú.

L' Ajuntament té 'l projecte d' establir un restaurant económic ahont per vuit quartos s' hi podrá atipar un home.

Si aixó arriba á ferse, ó l' Ajuntament fará miracles ó quedará en descubert lo modo escandalós com explotan al públich los que venen comestibles.

¡Un dinar no mes vuit quartos y á cal Mallorquí un xocolate ja 'ls val, contant lo quarto sobrer de propina pel mosso!

Senyors: tot lo del mon es de tots.

Un diari industrial de Lóndres diu que en una línea férrea s' han instalat últimament dos ponts de cristall de solidés admirable. Las pilastras, com totas las demés portas del pont, son de cristall, endurit per un procediment especial que li dona gran consistencia y resisteix lo pes dels trens mes pesa s.

Los ponts de cristall costan menos que 'ls de ferro ó pedra, y resisteixen millor las variacions atmosféricas, sens alterarse ni ab la calor ni ab la humitat; tampoch poden ser atacats pels insectes.

Quan hi pegui 'l sol no s' hi podrá tenir cara.

Si passen per lo carrer de Raurich atúrinse davant la botiga del número 6.

Allí veuran una pila de cosas que si fossin de debó farian por, pero ara, no causan sino admiració al que las contempla.

Hi ha cosas de senyora engresadors, camas plenas de tentacions, mans que no pegan com alló de *manos blancas no ofenden*, caps que may los dirán cap picardia, homes dignes d' esser diputats, caretas pera 'ls polítichs; aixó sí, tot es de cartró, pero d' un cartró que sembla pedra que á donarli cops de puny mes aviat se veurian la ma esguerrada que no pas lo género abonyegat

L' establiment se titula *El Ingenio*, pero 'l verdader ingenio es lo senyor Escaler (D. Benet) que sembla un argentviu pera 'l desarrollo d' aquesta industria.

L' altre dia vá montar en la botiga la instalació que ha portat després á la Exposició de Zaragoza, y la veritat, quan la varem veure, fins nos venian ganas d' agenollarnoshi al davant.

Semblava un temple; es dir: lo temple del Art y de la Industria. Váginhi á véurelo.

Lo número próxim, dedicat tot á la memoria dels poetes catalans morts, contindrà no mes traballs dels que nos han deixat son nom y sas obras pera admirarlos.

Lo dibuix alegórich que l' il·lustrará es degut á nostre amic lo jove artista Ramon Escaler.

Per falta d' espay en lo número passat, no poguerem férlos hi sapiguer lo següent:

Lo dissapte dia 10 á las vuit del vespre, se celebrá una

reunió en lo Saló Barcelonés del carrer del Carme, en la que 's llogi un projecte de Reglament pera constituir en aquesta ciutat una societat ab lo títol *Confederacion cosmopolita de libre-pensadores*. Ab aqueix objecte hi ha una comissió organitzadora interina que regirá fins al nomenament definitiu del Comité que ha de portar la direcció de la Societat.

Fou aprobat dit Reglament ab algunas modificacions y després lo Sr. Secretari llogi una memoria d' adhesió, en nom dels reunits allí, al Congrés de lliure-pensadors que s' ha de celebrar á Amberes.

No cal dir si fou aplaudit document tan important per la numerosa concurrencia que escoltá sa lectura.

Creyém inútil dir que hi hagué l' ordre mes complert.

La segona y tercera representacions de *La ratlla dreita* han sigut nous triunfos pera l' autor y 'ls actors.

Y pera la empresa dos llenos.

No hi ha dupte que aixís será per molts dias.

No 's descuidin d' anarhi.

Passava un senyor flaquíssim per davant d' un restaurant, y un mosso que s' estava á la porta se 'n anava á burlar.

—Ara passa un escuradents.

—Calla;—li digué un altra mosso—es parroquiá de la casa y aixó desacredita.

Entre dos quintos.

—¿Sabs en Quico? Es xicot de sort. Ja l' han fet cabo

—Mes sort ha tingut en Mariano.

—¿Qué l' han fet?

—Fill de viuda.

Un senyor maniático vá deixar en son testament, aquesta cláusula:

«Prohibeixo que se m' enterri en lo Cementiri de Barcelona, puig he sentit dir que es un lloch no gaire salu-dable, y á riscos que hi agafés alguna malaltia.»

XARADA.

Si vas ab t nta catxassa

'ns quedarem pel camí.

—Donchs, noy, no sé qué t' hi fassa

—¿Prima?

—Que no 'm puch teni.

—Apréta 'l dos y segueix

al total de lo que canto.

—Si arém molt lluny no ho aguanto

—Ba... tot he dit jo mateix.

RICARDO RUM RUM.

GEROGLIFICH.

1 1 1 1

1

1 1 1 1

=

A

1 1

X

1 1 1 1

NEMESIA Y PEPITO.

LAS SOLUCIONS EN LO PRÓXIM NÚMERO.

A LO INSERTAT EN LO NÚMERO ANTERIOR.

ROMBO.—

M
R O M
M O R A T
M A R
T

GEROGLIFICH.—*Home petit carregat de posturas.*

Imp. de Redondo y Xumetra, Tallers, 51-53

TEATROS,—per R. Escaler

Escena del acte según

Ayuntamiento de Madrid